

Măicuță, aripă de rai

Ciprian.Antoche

Năframa dumitale-ți este ninsă
De anii ce-au trecut doar cu povară,
Dar veșnică și flacăra nestinsă
Certi vremea scursă blestemând ocară.
Grizoanele ce-s ninse-n tâmpla roasă
Te fac icoană sfântă pentru mine,
C-ai fost...și ești...și-ai să rămâi frumoasă
Aidoma unui stup cu harnice albine.

A tale palme crețe de la trudă
Sunt ca safire așternute-n rouă,
Iar fruntea stropi de muncă îți asudă
Voind ca binele din lume să-l lași nouă.
Măicuță sfântă, aripă de cer
Hodină-ți oasele robite într-o viață,
Căci ai zdrobit trupu-ți firav de fier
Cărând cu poala soarele din ceață.

Ești ghem de om, micuță și plăpândă
Dar ai putere cât un car cu boi,
Nu cere vieții tale-n plâns osândă
Căci din golașe palme, ne-ai făurit pe noi.
Stai locului și șezi baremi o clipă
Ajungă-ți fuga-n trupul tău lumesc,
Căci Domnu-ți dăruiește a Raiului aripă
Iar eu mă-nchin din suflet... zicându-ți MULȚUMESC!